

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΗΛΙΑΡΗΔΩΝ

Τὰ φρικιαστικά αποτελέσματα τῆς ζήλειας τοῦ Ἀμπτελκίμ. Σφαγή διακόσιων γυναικῶν.

Ἄφου ἀπέκτησε ἀρκετὴ δόξα στὰ πεδία τῶν διαφορῶν μαχῶν, ὁ Ἀμπτελκίμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους ἀρχόντες τοῦ Βιζαντοῦρ καὶ ἀρχιστρίτηςος συγχρονῶς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰποτραβηχθῆ στο χαρέμι του καὶ νὰ περῶσῃ τὸν ὑπόλοιπο βίον του μέσα στὶς ἀπολαύσεις καὶ στὴ χλιδή. Σημε ὥστε πὼς στὸ χαρέμι του εἶχε κατορθώσει, λογγὸ τοῦ ἀμυθίτου πλοῦτου του νὰ συγκεντρώσῃ δι' ἑκάστης, ἀπὸ τὶς ὡμορφότερες γυναικὲς τοῦ κόσμου.

Ἐξάφνω ὅμως ἐλ' βε τὴ διαταγή, νῆναλίβη τὴν ἀρχιστρατηγία καὶ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τοῦ πρίγκηπος Σεβαγκί που ἀπειλοῦσε νὰ καθυπατάξῃ ὁ ὠκελῆσὸ τοῦ Ἰνδοστάν.

Ὁ Ἀμπτελκίμ ὅμως ποὺ ἦτ ν τρομερὴ ζηλιάρης, δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὶς διακόσιες γυναικὲς του. Καὶ τὸ πάθος του αὐτὸ τοῦ ἐπέπνευσε τὸ ἐξῆς φρικιαστικὸ σχέδιο : Ἐπὶ ὅκτω μέρους ἔμεινε κλεισμένος μες στὸ χαρέμι του, περιώντας τὸν καιρὸ του σὲ συνεχῆ γλέντια ἀνάμεσα στὶς διακόσιες γυναικὲς του. Καὶ τὴν ὀργῆν μέρη, γι' ἡ ἀποκλείσῃ προκαταβολικῶς καθὲ ἐνδεχόμενο ἀπιστίας ἐκ μέρους του, διέταξε καὶ τὶς ἐσφάξαν, μπρὶς στὰ μάτια του, καὶ τὶς διακόσιες !...

Ὁ Θεὸς ὅμως ἐτιμώρησε τὸ τέρας αὐτὸ με τὸ ἴδιον του τὸ ἔγκλημα. Ἰδοὺ πὼς : Ὄταν ὁ Σεβαγκί ἔμαθε τὶς λεπτομέρειες τῆς φρικιαστικῆς αὐτῆς σφαγῆς, ἐννοίωσε μὴ τέτοια ἀνδία μὴ καὶ περιφρόνηση συγχρόνως πρὸς τὸ αἰμοβόρο αὐτὸ τέρας ὥστε ἰδεώρησε ὅτι θὰ ἐλέρωσε τὴν δοξά του ἂν καταδεχόταν νὰ πολεμήσῃ μαζί του. Τοῦ ἐπρότερε νωποὺ νὰ συναντηθοῦν ἰδιαιτέρως, γιὰ νὰ δοῦν, δῆθεν, μήπως θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἔλθουν σὲ καμμιά συνεννόηση. Ὁ Ἀμπτελκίμ ἐδέχθη, καὶ τὴν ὡ ἰσθίεσα μέρα ἐπῆγε μόνος του στὸ μέρος τῆς μεταξύ τῶν δύο ἐχθρικών στρατευμάτων οὐδετέρας ζώνης ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ συνέντευξις. Ὁ Σεβαγκί τὸν ἐπερίμενε. Κ' ὅταν τὸν εἶδε ποὺ εἶχε πλημύσει ἀρκετὰ, τοῦ ἐπετέθη ξαφνικὰ με τὸ σπαθὶ του καὶ, πρὶν ὁ Ἀμπτελκίμ προφθάσῃ νὰ ἀμυνθῆ, τοῦ τὸ βύθισε στὸ στήθος φονιάζοντάς του συγχρόνως :

— Ἔτσι τιμωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, ὅποιος δὲν σέβεται τοὺς νόμους τῆς φύσεως !

~~~~~
ἡχία τῆς ἐκστρατείας του. Ἐναγκάσθη στὴν Κόρθου τὸ βράδυ τῆς 28 Ἰουλίου καὶ κλείστηκε στὸν Ἀκροκόρινθον.

Ἀνακταναζόντας, ἔπειτα σὲ θαλασσινὴν οὐλογγή. Ἐξήγησε τὸ ταμπελκίμ του, ποὺ τοῦ ἔφερε ἀπόστολὸς ὁ φροδοκτορὸς τοῦ Ἀκροκορίνθου Ἀρδουλλῆχ μπάης καὶ τὸ ροζοῦτος σιμπιλλῶς. Ἐπειτα ἦπε πλὴν ροῦμῃ καὶ ἀπεκαυμῆθηκα χωρὶς νὰ γυθῆ καὶ χωρὶς σκέπηκα. Τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε με δυνατό πυρετὸ ποὺ τὸν ἐξανάμισε τρεῖς μέρες. Φαίνεται ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τύφος, ἀλλὰ καὶ ἡ φλίξις ἐχειροτέρευε τὴν κατάσταση του. Τρεῖς μῆνες ἔμεινε στὸ κρεβάτι καὶ πῆθαν τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1822, ἀνῆμερα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἐπάρχει ὅμως καὶ ἡ γυθίη, ὅτι ἐδολητηρὶσάθη ἀπὸ μυστικὸν ἀποσταλμένο τοῦ Σουλτάνου ὁ ὁποῖος εἶχε διαταχθῆθε βασιλεύ γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας καὶ τὴν ἀνικανότητά τοῦ Δράμηλι. Ἐκτὸς τούτου ὁ Σουλτάνος ἦταν ἐφορημένος ἐναντίον του καὶ γιὰ τὴν ἀπαρχή τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἀλλ' Πατὰ καὶ τοῦ Κιερῆλμπεης.

Τὸ σπῆτ μέρα στὸ ὅπου πῆθαν ὁ Δράμηλις γκρεμίστηκε ὄσπερ ἀπὸ γρόνι. Ὁ φροδοκτορὸς Ἀρδουλλῆχ ἀνάλαβε προθύμως νὰ παρηγορήσῃ τὴν γυν' αὐτοῦ, πορὰ χερά Γκουλ' Χνωῦμ, τὴν ὁποῖαν καὶ παρηγορήθηκε χωρὶς πλὴν φέρου ἀπόστο. Ὅσο γιὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κιερῆλμπεης καὶ τοῦ Δράμηλι, ἄλλοι ἔπασαν στὰ χερά τῶν Τούρκων, ἄλλοι ἔπασαν στὰ χερά τῶν Ἑβραίων προπορευτῶν τοῦ θαλιπῆτους στρατοῦ, γιὰ ν' ἀληθῆν, μερὰ πορὰ ἀπὸν ἡ παρομῆ:

« Ἀνεμομαζέματα, διαβολοσκορπίματα. »

Γιὰ τὸ περιεργὸ τοῦ πράγματος, σημειώνουμε τοὺς τίτλους τοῦ Κιερῆλμπεης, ὅπως ἀρχαρίζονται ἐπὶ πάλιν Ἑλληνικῶ χερσὶν:

Ἐνδοξομεγαλοπρεπέστατος Κιερῆλμπεης, ἐφένης Νουμῆ μπεη ἐφένης Ζαδές, Βοεβίνδας καὶ ζαπίτης τῆς Κόρθου, σαλιχωρῶς τῆς κριταίας βασιλείας καί... Ἀγιάννης τοῦ Μωρέως !

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἐπιτάφιο τοῦ Γρανίτσα

Μιά φορὰ στὴν Εὐφραντία, πῆθαν ἕνας μεθύσιος, ἰσθῆς, φίλος κοιμητιζὸς καὶ προσοπιζὸς τοῦ Γρανίτσα.

Οἱ ἐκεῖ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος ἔγραψαν τότε στὸν Γρανίτσα ἀναγγέλλοντάς τὸ θάνατό του. Κ' ἐπειδὴ ὁ ἀποθανὼν ἦταν καὶ κοιμητάρολις τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὸν γίνῃ κα' ἕνα ἐπίγραμμα, γιὰ νὰ τὸ γράφουν στὸ σταυρὸ τοῦ καὶ νὰ εὐχριστηθοῦν ἔτσι οἱ δικοὶ του.

Ὁ Γρανίτσας κατόπιν διηγείτο, ὅτι τὴν ἐπιστολὴν εἰσέη, τὴν ἔδωκε στὸν Ζαχαρία τὸν Παπαντωνίου, παρακαλῶντάς νὰ τὸν συνδράμῃ στὴν ἐπιτάφιο ποιήσῃ.

— Καλὰ, τὸ γράφο, εἶπαν ὁ Παπαντωνίου. Ποιὰ ἦταν τὰ πρόοντα τοῦ πατὰ :

- Τὸ καλὸ γρασί.
- Ἄλλο :
- Ὁ καλὸς μεζέ.
- Ἄν εἶχεν ἄλλο :
- Πῶς ! Πᾶν τὸ καλὸ...γρασάκι.
- Καλὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν τοῦ ἔγραψε ὁ Παπαντωνίου καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ἐξῆς :

Ἀθάβια

- Ἐν τῷ κοιμητῶν τοῦτον ἔπαυσε ἄσπερ.
- Ἐν τῷ τάφῳ φέροισα.
- Ἐν τῷ φρεσῶν ἰσθῆς.
- Ἐν τῷ ἰσθῶ...κοιμητῶν.

Ὁ Γρανίτσας δὲν μᾶς εἶπε ἂν τὸ ἔστυλε.

***

Διαλείμματα κατὰ Τρικούπην

Στὶς συνεδριάσεις τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς στὰ 1892, ὁ Ἀθανάσιος Ἐυταξίας εἶχε ἀόριστον καθημερινὰς ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Τρικούπη, ἀπορροφῶν ὥστε ὀλόκληρος ἐναντίον του.

Ἔτσι οἱ βουλευταὶ, μόλις ἔβλεπαν τὸν ζῶν Θεωνῆ τὸν Ἐυταξίας ν' ἀνεβῆναι στὸ βῆμα, φέγγαν ἀπὸ τὴν Βουλὴ καὶ δὲν ἔναγκαζόσαν παρὰ ὅταν ὁ φιλιπτικὸς τελείωνε.

Σε μιὰ ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις αὐτῆς, ἀκούστηκε ὁ Χαροῖλας Τρικούπης, νὰ λέη στους φίλους του :

Ὁ λόγος τοῦ ν. Ἐυταξίας εἶνε... εἶδος διαλείμματος !...

***

Ἑλληνας αἰεὶ παίδες

Ὁ μακαριτῆς Ἀναστάσιος Γενναῖος, μιὰ φορὰ, ἀνέβηκε σ' ἕνα τραπέζι τῆς Παιδείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἀόριστ νὰ μιλήῃ, γιὰ κάποιον σπουδαῖο ζήτημα.

Ἄμα εἶδεν ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν τὸν πλημύζε, ἀόριστ νά... τραγοῦδάη !

Τότε πλήθος πολὺ μαζεῦσθηκε τριγύρω του καὶ τὸν ἀκούε χαζοβόντας.

— Τὶ ἀνόητοι καὶ εἶθε, τοῖς εἶπαν ἔξωθεν ὁ Γενναῖος, διακόζωμῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ, μόνον σὰν πρόκειται γιὰ μωρολογήματα μαζεῦσθητε καὶ ὅρ ὅταν πρόκειται γιὰ ζήτήματα σπουδαῖα !

***

Ὁ νέος Ἀνακρέων

Ὄταν ἦταν ἡρώων τῆς Βλαζίας, ὁ Ἀλέξανδρος Μουσοῦλης, πῆγε γιὰ οἰκοδιδάκταλο τῶν παιδιῶν του, τὸν ποιητὴ Ἀθανάσιο Χριστόπουλο, ποὺ μόλις εἶχεν ἐπιτελεθῆ ἀπὸ τὴν Βενετία καὶ τὸ Πατάριον, ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ τελειοποιήῃ στὴν ἰατρολογία καὶ τὴν ἰατρογίη.

Ὁ Χριστόπουλος, καθὼς γνωρίζετε, ἦταν Καυτοριανός, εἶχε δὲ ὀνομαστῆ γιὰ τὰ ποιήματά του «Νεὸς Ἀνακρέων».

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἡρώων, εἶχε φημίται στὸ Ἰάσιο τῆς Ρωμανίας, μιὰ μαζωμένην κρήνη. Ἡ κρήνη αὐτὴ ἦταν ἕνα λουγάρι, ποὺ τὸ νερὸ, ἔφευγε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὄταν εἶδε τὴν παρῆτατη αὐτὴ ὁ Χριστόπουλος, τοῦ ἀόριστ πολὺ, ἔγραψε δὲ ἕνα ἐπίγραμμα, τὸ ὅποιον ὁ ἡρώων, κατόπιν, διέταξε νὰ τὸ χαροῖζον σὲ μιὰ πλῆκη καὶ νὰ τὴν θέσουν στὴ βῆθη τοῦ μαζωμένου λουγαρίου.

Τὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ, ἀγνωστο μὲν ἡμῶν σήμερα καὶ μὴ ἀναγερομένο σὲ καμμιά ἐκδοσῆ τῶν ἀπῆντων τοῦ Χριστόπουλου εἶναι τὸ ἐξῆς: περιστατικὸ δὲ τὸν λέοντα, λέγοντα ὅσα λέγει τὸ ἐπίγραμμα :

- Στὸν κῆλιον τῶν Σιδῶν, εἶμι ἕκον φλογοῦ.
- Στὴν πόλιν τοῦ Ἰασίου, ὀδομῶς δημοσῆς.
- Ἐκεῖ γ' ἴδωμι, ἐδῶ δημοσῶν, ἐκεῖ πῶς, ἐδῶ γροῦν.
- Ἐσομένην καὶ χεῖν, ἀπὸ φάσμαμα ἔσπερ.
- Ὅλην μ' ἀλλεῖε τὴν φέρον, ὁ τῆς πόλεως σωτήρ.
- Ὁ Ἀλέξηνδρος Μουσοῦλης, τῶν ἰσθῶν ὁ δότηρ.

Ὁ Βιβλιοφάγος

